

FOTO KINO KLUB UČ SE PREDSTAVLJA

Ljubezen do fotografije

Te dni, točneje v začetku decembra, smo bili priča izredno zanimivi razstavi fotografij, ki so jo pripravili člani foto kina kluba UČ. Razstavljali so v prostorih KS Krim, od koder so fantje in dekleta tudi »doma«, tam imajo namreč svoje prostore z vso (skromno) opremo, ki jo potrebujejo za svoje delo.

Razstava je imela precejšen uspeh, kar lahko hitro ugotovimo, če pogledamo v zvezek, kamor so obiskovalci zapisali svoje vtise. Naj povemo še to, da je slike za razstavo selekcioniral priznani mednarodni mojster fotografije Janez Korošin. Izbral pa je fotografije osmih avtorjev in sicer Petra Kosmača, Boruta Abrama, Aleša Arharja, Aleša Fevžerja, Francija Suhadolnika, Duška Božiča, Iztoka Padovana in Miroslava Iliča.

Vendar pa je bila ta razstava le delček bogate ustvarjalnosti in rezultatov dela članov kluba.

Kako se je pravzaprav porodila ideja o foto kino klubu?

»Začelo se je nekega lepega dne na Livadi«, se je zasmel Niko Arnerič, ki je nekakšna duša kluba že od samega začetka. »Pravzaprav smo bili sprva ena izmed sekcij OO ZSMS Krim, šele nekako leta 1980 smo se registrirali kot klub. Prej, torej kaka štiri leta, smo imeli temnico in vso opremo v prostorih OŠ Oskar Kovačič, no, zdaj smo že pet let tu v prostorih KS. Na začetku nas je bilo približno dvajset, torej skoraj še enkrat več, kot nas je zdaj. V glavnem smo ostali stalni člani, z novimi mladimi kadri se ne moremo preveč pohvaliti. Seveda smo vsakega veseli,

ki hoče postati naš član, vendar se mi zdi, da mladi prehitro obupajo, saj je treba precej ljubezni do fotografije, časa, volje in ne nazadnje tudi denarja iz lastnih žepov.«

Vam finančno nihče ne pomaga?

»Večino denarja dobimo od članarine«, je povedal Borut Abram, predsednik kluba. »Ko smo še delovali kot sekcija, nam je pomagala tudi krajevna skupnost, sedaj pa tudi ta ne več, ker tudi sami nimajo denarja. Zadnje čase smo precej sodelovali s komisijo za kulturo pri KS Krim, zato naskrivaj pričakujemo od tam kakšen dinar. Če pa potrebujemo material in če ni drugega izhoda, moramo lepo seči v svoje žepe...«

Slikamo tudi po šolah, vrtcih in po raznih prireditvah, potem prodamo slike, vendar to pomeni marsikatero noč prebiti v temnici. Na ta način smo si tudi kupili večino opreme, toda to je bilo v študentskih letih, sedaj je vedno manj časa.«

Imenujete se foto KINO klub, kaj predstavlja vaša kino dejavnost?

»Tudi ta je nekoč bolj pridno delala, kot mi vsi«, pravi Niko. »Vso opremo smo imeli izposojeno, kino projektor sprva od OŠ Trnovo, nato pa od ZTKO v naši občini. Zanje smo tudi posneli nekaj dokumentarnih športnih filmov. Za lastno zabavo pa smo posneli kratki igrani film, dolg vsega tri minute in pol. Vedeti je treba, da je material izredno drag, poleg tega pa se ga niti ne dobi pri nas. Lep primer so žarnice za projektorje, katerih nismo niti videli že precej časa. No, ko smo bili še pridni in opremljeni, smo si marsikdaj tu v

dvorani KS zavrteli kak film, ki jih posojajo v kinoteki v Zagrebu, pa tudi v Ljubljani se jih da dobiti. Zdaj je tudi ta hec postal izredno drag, pravzaprav niti ne vem, koliko stene izposoja, vendar zagotovo vem, da si tega ne moremo več privoščiti.«

Tudi po šolah in delovnih organizacijah so imeli projekcije in pravijo, da bi to še delali, če bi se dobile žarnice za projektorje...

Aktivnost je seveda usmerjena na fotografijo, na tem področju so dosegli tudi največ uspehov.

Najbolj so ponosni na tri zlata odličja z republiških mladinskih razstav. Na teh razstavah so dobili tudi nekaj srebrnih in bronastih odličij, sodelovali pa so tudi na več zveznih in mednarodnih razstavah, npr. razstavi Zlatno oko v Novem Sadu, na Zagrebškem Salonu fotografije, član kluba Peter Kosmač pa se je predstavil s svojimi fotografijami tudi že v tujini. Pred kratkim pa so razstavljali tudi na razstavi fotografij treh dežel, Italije, Avstrije in Jugoslavije.

Kakšne cilje pa ste si zastavili za bodočnost?

Niko: »Seveda želimo delati čimboljše fotografije in se z njimi tudi predstaviti na razstavah. Poleg tega pa si prizadevamo za širjenje ljubezni do fotografije med mlade in upam, da bo to naše prizadevanje rodilo sadove in bomo dobili kakega novega člana.«

Še marsikaj bi lahko povedala o foto kino klubu UČ, o tem, kako krasni fantje so, pa o tem, koliko entuzijazma je v njih, vendar mislim, da bo bolje, da jih sami približe spoznate, saj pot do njih ni težka. Sestajajo se vsak četrtek ob osmih zvečer v prostorih KS Krim, Pot k Ribniku 20.

Stopite tja in pokukajte v njihovo temnico in zagotavljam vam, da vas bodo toplo sprejeli!

RENATA AŽMAN

KOZERIJ

Ni prostora za pišoče!?

V hudo kulturnem kraju imajo že dlje časa krajana precej čudne sorte. Kljub splošno zakličenim »pravilom« sploh ne živi kot ostali, pač pa se ob svoji nazorski drugačnosti ukvarja s stvarmi, ki vzbujajo zgraženje mnogih: piše za časopise, pa prevaja, potuje po svetu in celo preučuje gozdno favno in floro.

»Si videl, spet je nekaj dal v časopis,« je vaški veljak v domači gostilni pobaral o nepridipravu tovariša na drugi strani mize, ki sta že nekaj časa pridno praznila kozarce in »tehtala« prihajajoče goste.

»Da, pač nima nobenega pametnega dela, pa piše,« je modro ugotovil eden od sobesednikov.

»Kaj moreš, tipičen delomrzneš,« je pribil drugi, ki mu je gostilna prav tako najvišje znanstveno razodetje.

»Ko bi šel vsaj malavariti (pomagati zidarjem) kot tisti ta gladek...«

»Ali pa pomagati držat prašiče; zdaj vsi koljejo. Tudi to bi bilo pametneje, kot to, kar dela.«

»Karkoli bi delal, bi bilo pametneje; vsaj ne bi tjavdan razmetaval časa.«

»Res je, falot prav ne ve, kam bi s časom.«

»Barabam ga nikoli ne zmanjka.«

»Mi pa tako salamensko garamo...«

Veljaki so si znova napolnili kozarce in se z novimi močmi spravili nad proslulega krajana:

»Tu je po mojem precej kriva vzgoja,« je slednjič prvi med veljaki primerno zaokrožil brezupni primer.

»Najbrž res,« mu je pritegnil edne od drugih dveh mož, »nikogar ni bilo, ki bi ga ob pravem času privil; jaz bi mu že dal svinčnik in potovanja.«

»Vsak dan bi mu dal vile in šajtrgo, pa naravnost v gnoj,« je bil še glasnejši drugi. Krohot.

»Lump se vendar enkrat tudi vsega tega navešča,« so bili slednjič vsi trije soglasni; »še vsake stvari se je.«

»Da, morda ga pa res kdaj sreča pamet.«

»Čas je že, da končno uredi svoje koleščke in dela kot vsi drugi – in da se za vrage že neha ukvarjati s tako neumnimi stvarmi, kot je pisanje...«

BRANKO VRHOVEC

Dobrovški folkloristi navdušujejo

V stari kulturni dvorani dobrovskega združenja doma je bilo onega petkovega večera, kot na kakem pravcatem folklornem festivalu. Vsaj toliko je bilo najrazličnejših plesov, ki so bili ta večer predstavljeni občinstvu. Tu je bilo prav vse: živahni poskočni plesi prastarih gorenjskih, prekmurških in belokranjskih plesnih zakladnic; pa sloviti drmež slavonskih deklin in starožitni snubaški topotajoči plesi bosanskih gorjanov. Prepletanje ritma in oblikovne dinamike, ki je vrelo iz mladih plesalcev, zdaj spletenih v pare, zdaj v sukajoča se kola, polnilo prostor in se zlivalo v polifonijo gibkih korakov, ki so zganili ves auditorij; skratka – ki so navduševali.

Za vse to je poskrbela folklorna skupina KUD Dolomiti iz Dobrove na svoji prireditvi ob 20-letnici obstoja, na kateri je med drugim nastopilo tudi še nekaj drugih domačih vokalnih ansamblov in solistov.

Prireditve, s svojo izvirnostjo, je brez dvoma dosegla svoj namen, saj je bila dvorana dobesedno premajhna, da bi sprejela vse, ki so si jo želeli ogledati. Neredki so jo spremljali kar stoje, stisnjeni daleč v kot ali pa tja za vrata.

»Tu na Dobrovi folklori nikoli ni manjkalo privržencev,« je zadovoljno ugotavljala ob tolikem obisku nekdanja folkloristka Lidija Zadnikar, ki je to pot skrbela za povezovanje programa. »Kaže, da so ljudje resnično navdušeni nad ljudskimi plesi in plesno ter glasbeno kulturo našploh.«

Prav tolikšno zanimanje domačinov za tovrstno ljudsko umetnost, je bržčas omogočilo dobrovški folklorni skupini, da je dočakala svoj jubilej. Trenutno ima skupina 24 članov, od katerih je večina začela s plesom že v osnovni šoli. Seveda pa se, svoji kakovostni rasti primerno, ne kaže le domačemu občinstvu. Pod taktirko umetniškega vodje in harmonikarja Saša Galeta, nastopa tudi po raznih podjetjih, revijah in proslavah. Radi pa bi, kot pravijo, dosegli še več. To so gotovo sposobni. Toda za to bi potrebovali ustrežnejši prostor za vadbo in – kot večina podobnih skupin – več sredstev za nabavo narodnih noš. Zgolj privrženost domačega občinstva in navdušenje je kljub vsemu premalo.

BRANKO VRHOVEC

POVERJENIKI PREŠERNOVE DRUŽBE

Široko odprta možnost za vse, ki jih veseli delo s knjigami. Ste že razmišljali o tem?

V zadnjem času spet slišimo, da narašča zanimanje za Prešernovo družbo, saj je bila njena Redna zbirka za leto 1985 razprodana že pred koncem leta 1984. Zasluga za rast in ponovno oživljanje tega našega založniškega društva gre vsebinsko močnemu programu in nizki ceni, predvsem pa poverjenikom. Marsikdo se pri tem vpraša: kdo pa sploh so ti poverjeniki, kako delujejo in – ali bi lahko tudi jaz postal poverjenik Prešernove družbe?

Preprost in splošen odgovor na to vprašanje se glasi: poverjeniki Prešernove družbe so kulturno osveščeni posamezniki (ali pa kar organizacije), ki želijo spodbujati zanimanje za slovensko knjigo in jo imajo tudi sami radi. Z njo gredo od vrat do vrat, od sodelavca do sodelavca za proizvodni trakovi in v pisarnah – pridobivajo nove zaveznike lepe besede nam vsem in sebi v zadovoljstvo in veselje. Seveda za to delo prejemajo tudi določen odstotek denarnega nadomestila od vrednosti zbranih naročil.

Poleg tega, da pridobivajo nove člane Prešernove družbe, sodelujejo poverjeniki tudi pri predstavitvah knjig, organizirajo srečanja pisateljev in bralcev, knjižne razstave, sejme in podobno. Najbolj uspešne Prešernova družba še posebej moralno in denarno nagraduje.

Knjige, ki jih posredujejo delovnim ljudem poverjeniki Prešernove družbe, so zelo poceni. Redno koledarsko zbirko, ki predstavlja znak članstva Prešernove družbe, njeni naročniki pa imajo velike ugodnosti tudi pri nakupu drugih knjig Prešernove družbe, je v najpreprostejši vezavi letos mogoče naročiti že za 1400 dinarjev. V zbirki, ki izide novembra, bo sedem knjig: **Koledar**, knjiga s pregledom dogodkov v preteklem letu, vrsto zanimivih člankov in barvnimi reprodukcijami, na natečaju nagrajena romana Toneta Peršaka **Sledi** in Polone Škrinjarjeve **Grenko brinje**, satirični in humoristični spisi Miloša Mikelnja **Zgaga vojvodine Kranjske**, mladinski roman Vitana Mala **Baronov mlajši brat**, bogato barvno ilustriran priručnik dr. Ivana Sedeja **Sto znanih slovenskih umetniških slik** in priručnik dr. Mihe Likarja **Ljudje pravijo o zdravju** – to je knjižni dar za predplačnike.

Skupaj z Zvezo sindikatov razpisujemo pisateljsko nagrado, da bi za naše bralce vsako leto pridobili najboljšo slovensko povest ali roman. V

prihodnjih letih bomo izdajali še več, po 20 do 30 naslovov, s tem pa bo naš program še bolj vabljev za zelo različne težnje slovenskih družin.

Za delo poverjenika se lahko prikladi vsakdo samostojno ali pa ga predlaga sindikalna organizacija. Poverjeniki delujejo tudi v krajevnih skupnostih, knjižarnah, knjižnicah, zvezi kulturnih organizacij, v šolah in društvih. Za začetek je treba Prešernovi družbi sporočiti le naslov novega poverjenika in oznako območja, na katerem je pripravljen delovati. Pozneje mu pošljemo navodila za delo, pooblastilo, knjižni program, cenike in ostalo informativno-propagandno gradivo, ki ga potrebuje pri delu. Želimo si, da bi poverjeniki Prešernove družbe delovali v vseh sindikalnih organizacijah in v vseh krajevnih skupnostih, kajti le tako bomo lepo in poceni knjižgo v resnici lahko približali bralcem.

PREŠERNOVA DRUŽBA

Prešernova družba
RAZPISUJE

NAGRADE ZA POVERJENIKE

– prvo v višini	20.000,00 dinarjev
– dve drugi po	15.000,00 dinarjev
– sedem tretjih po	10.000,00 dinarjev

Nagrade bodo podeljene ob obletnici rojstva dr. Franceta Prešerna 3. decembra 1985 – ob izidu Redne letne knjižne zbirke Prešernove družbe za leto 1986.

Vsi poverjeniki so upravičeni tudi do določenega odstotka denarnega nadomestila od vrednosti zbranih naročil.

Z ustanovitvijo nagrad želimo približati slovensko knjigo kar najširšemu krogu delovnih ljudi in občanov, obnoviti in povečati število članov Prešernove družbe, ki bodo pri uresničevanju teh ciljev dosegli najboljše uspehe v letu 1985.

S tem razpisom vabimo posameznike, knjižarne, knjižnice, krajevne konference SZDL, osnovne organizacije sindikata, šole, društva in druge, da se vključijo v splošno gibanje za knjigo, kot poverjeniki Prešernove družbe.

Prijava za delo poverjenika, poročila o delu poverjenikov, predloge za nagrade poverjenikom in vsa vprašanja v zvezi s tem pošiljajte na naslov: Prešernova družba, Borsetova 27, 61000 Ljubljana, tel. 218-909 ali 218-950.